

РОМЕО

- За Жулиета ли говориш?—Как е?
Дали не мисли, аз че съм убиец,
цом опетних с кръвта, за нея близна,
детинството на нашето блаженство!
Къде е тя? Какво ли прави тя?
Какво говори моята съпруга
за нашия разбит от мен съюз?

ЛОЙКАТА

- Не казва нищо, господарю мой,
а само плаче, плаче. После пада
в постелята и после става пак.
Зове: Тибалт! След туй Ромео вика
и пада пак в леглото!

РОМЕО

- Като че ли —————>
с туй име, на куршум подобно, стреля
проклетата ръка на оня, който
уби Тибалт, и нея би убило.

Наки, отец, в която презряна *част*
на тялото живее мойто име,
омразното му жилище да срина!

/Изважда сабята си./

БРАТ ЛОРЕНЦО -

Възпри безумната ръка! Наки
не си ли мъж?—По външност ти си мъж,
по сълзите приличаш на жена;
постъпките ти яростни издава
гнева ти безразсъден на животно.